דרשוני כרך ב — מדרש יישקני

מדרש יישקנינעמה שקד

ישקני מנשיקות פיהו אלין אינון מלין דשיר השירים. מלין יקירין, בסימין, חביבין, מלין דרחימותא דנשיק לן קב"ה מנשיקין דפומיה. מלין טבין דכלילן מכל טיבו דעלמא, כלילן בטעמא וריחא בחיזו וקלא. מלין דכלילן רחימו דגופא דאתתא וגברא, רחימו דעלמא עלאה ותתאה, רחימו דכנסת ישראל לגבי בעלה, רחימו דארעא ועלמא על אילנין ופירין מעיינין וטורין איבין ועשבין דבושמא.

מאי טעמא ישקני, יַשקני וירווני מכל אינון מלין דקא נגדין ומשכין כמיין חיין, מיין צלילן דכיין ומתיקין, נזלים מן לבנון.

מנשיקות, דכל מלה ומלה איהי כחד נשיקה. אתוון אתיין ונשקין בעדונא על פומא, על עיינין, על אודנין, נשיקין נטפין כטלא טיפין טיפין על שערי דרישא, על קדלא קשיא, על שרירין מכווצאן, נשיקין זעירין על אצבעין ובגו כף ידא, אתיין ונשקין על צערא דגופא ותיאובתיה וכיסופוי.

אי מלין קדישין מלין רחימין אתיין ונשקין לכל כאבא דעלמא ונטלין בגדפין זעירין דלהון ברכאן ואסותא לכלא.

ווי כמה כאבא כמה עאקו בעלמא, ווי על כל אינון מכאובין על דמעין ועשוקין מרעין ומותא, מחיין וצערא. הא אינון אוף הכי נמי בשיר השירים, ביני מלין טבין ואסיין קא סלקין נימין דנהימו איכה איכה. איכה תרביץ איכה תרעה. אל תראוני שאני שחרחרת מגו דחיקו דרחימו, בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני, הכוני פצעוני. קלא דבכיא דעלבונא דתבירו לבא, כאבא וכסופא ורחיקו ורחימו קשיא וקנאה ודחילו וטירופא ומרעא, כולהו כולהו אזלין בגו מלין אזלין סחרין ברחובות ובשוקים ולית לון נייחא, קלא דכסופא אזיל ולא שכיך ביומין ובלילותא דפיק ולא שביק.

ווי עלמא, עלמא יקירתא, עלמא רחימתא, מאי אעביד לך, מה אנחמך, היך יכלין טפין זעירין דטלא, דמתיקו, דנעם יי׳ לאסיא דמעין מרירין דילך, כי גדול כים שברך מי ירפא לך.

היך אתקין לך תקונין, לאמשכא רחימו, הכי בעינא, לאנבעא מיין חיין דשיר השירים טפין טפין נוזלים מן לבנון מגו לבא דילן.

תרגום:

יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ (שיר השירים א, ב) – אלו הן מילות שיר השירים. מילים יקרות, מתוקות, חביבות, מילים של אהבה, שנושק לנו הקדוש ברוך הוא מנשיקות פיו. מילים טובות הכלולות מכל טוב העולם, כלולות בטעם וריח במראה ובקול. מילים כלולות באהבת הגוף של אשה ואיש,

אהבת העולם העליון והתחתון, אהבת כנסת ישראל אל בעלה, אהבת הארץ והעולם על אילנות ופירות מעיינות והרים צמחים ועשבי בשמים.

מה טעם יִשָּׁקֵנִי וירווני מכל אותן מילים המושכות ויוצאות כמים חיים, מים צלולים זכים ומתוקים, נוזלים מן לבנון.

מְנָשְׁקוֹת – שכל מילה ומילה היא כנשיקה אחת. אותיות באות ונושקות בעדנה על הפה, על העיניים, על האוזניים, נשיקות נוטפות כטל טיפות טיפות על שערות הראש, על העורף הקשה, על שרירים מכווצים, נשיקות זעירות על האצבעות ובכף היד, באות ונושקות על צער הגוף ותשוקתו וכיסופיו.

הוי מילים קדושות מילים אהובות באות ונושקות לכל כאב העולם ונושאות בכנפיהן הקטנות ברכות ורפואה לכול.

אוי כמה כאב, כמה צרות בעולם, אוי על כל אותם מכאובים, על דמעות וְעֶשקים, מחלות ומוות, מכות וצער. הרי אף הם בשיר השירים, בין מילים טובות ומרפאות עולות נימים של נהמה איכה איכה. איכה תרביץ איכה תרעה. אל תראוני שאני שחרחורת מתוך דוחק האהבה, ביקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני, הכוני פצעוני. קול הבכי העלבון שברון הלב, כאב וגעגוע וריחוק ואהבה קשה וקנאה ופחד וטירוף וחולי, כולם כולם הולכים בתוך המילים, הולכים סובבים ברחובות ובשווקים ואין מנוח, קול כיסופים הולך ולא שוכך בימים ובלילות, דופק ולא מרפה.

אוי עולם, עולם יקרה, עולם אהובה, מה אעשה לך, מה אנחמך, איך יוכלו טיפות זעירות של טל, של מתיקות, של נועם ה׳ לרפא דמעות מרות שלך, כי גדול כים שִׁברך מי ירפא לך.

איך אתקין לך תיקונים, למשוך אהבה, ככה אחפץ, להנביע מים חיים של שיר השירים טיפות טיפות נוזלים מן לבנון – מתוך לבנו.